

CAPÍTOL 6

Aquella tarda xafogosa, brodar no era una activitat que vingués massa de gust. La Caterina portava un vestit sense mànigues molt vaporós que li marcava les formes del cos més del que era habitual a l'època. Provenia d'una família anticlerical i oberta i per a la majoria de les seves companyes era una fresca.

Això, acompanyat del fet que tenia una figura exquisida, una dona personada que feia girar al seu pas, alta, amb l'espectacular cabellera negra que li arribava fins a mitja esquena, i un rostre d'una gran bellesa, suscitava les enveges de moltes de les seves companyes.

En sortir de brodar, la Camil·la li va demanar si la podia acompanyar a casa seva, perquè estava acabant de dibuixar el quadre i la necessitava.

Quan la Camil·la li va insinuar que li aniria bé que una altra noia li fes les ombres sobre el seu cos com si fos en Llorenç, no ho va acabar d'entendre.

Les ombres que projectarien sobre el seu cos una noia, no serien com les que faria el cos d'en Llorenç i així li va transmetre a la Camil·la.

Ella li va dir que ho havia planejat d'aquesta manera, per tal que no s'hagués de despullar davant d'en Llorenç.

La Caterina va fer un mig somriure, en Llorenç era un xicot que sempre li havia agradat, i no li va desagradar la idea de despullar-se al seu costat. Era una excusa immillorable per satisfer uns desitjos ocults que tot sovint li sotjaven el cervell.

—Mira Camil·la, el que més desitjo, és que aquest quadre et surti perfecte. Si necessites que sigui en Llorenç qui projecti les seves ombres sobre el meu cos, per mi no pateixis, menys les calces m'ho puc treure tot.

—Estàs segura Caterina? Jo no voldria pas que hi hagués cap mena de malentès.

—Ha, ha, ha, mira, m'agradarà veure la cara d'en Llorenç quan li diguis. Aquests homes que van tant de mascles, són els més vulnerables, segur que ens farem un fart de riure tu i jo.

La Camil·la va veure que la Caterina es prenia tot allò com un joc, i ja li va estar bé, al capdavall, del que es tractava era de pintar el quadre en el millor dels ambients, que és com s'aconsegueixen els millors resultats.

L'endemà, la Camil·la li va dir a en Llorenç que la Caterina era la noia que tenia com a model per a la figura de l'Eva i que l'havia convençut de posar al seu costat pel tema de les ombres. Ell va fer uns ulls com taronges.

—La Caterina? La filla de l'advocat del carrer gran?

—Sí, la mateixa. Ja li he dit, i a ella li està bé.

No sabia que era ella la qui li havia fet de model per a l'obra del concurs, però ara que ho sabia, ho va veure clar. Aquella figura escultural amb totes les formes femenines tan ben posades només podia ser de la Caterina.

No hi havia ningú en tot el barri que no la conegués, els homes l'admiraven i les dones l'envejaven i això provocava tota mena de xerrameques infundades.

En Llorenç, aquell noi alt, ceapat, tan segur de si mateix, va notar com les cames li flaquejaven, els nervis s'anaven apoderant d'ell a mesura que hi pensava.

Haurà d'estar en calçotets al costat de la Caterina nua, com s'ho farà per dissimular l'excitació de la qual molt possiblement serà objecte?

Latabalament s'anà apoderant d'ell i aquell home fort, galà de pel·lícula, mascle consumat, s'anava fent petit de mica en mica, s'anava afeblint pres de mil i un pensaments aterridors.

A més, també hi hauria la Camil·la, que l'observaria amb tot detall, mil·límetre a mil·límetre de la seva pell, sense perdre cap particularitat del seu cos, inclosa la pell de gallina, la suor freda, l'enrogiment, o...

Va pensar per un moment alguna excusa per tal d'evitar tots aquells mals que l'assetjaven, però el desig de compartir aquells moments amb la Caterina, passés el que passés va ser més fort que tots els mals pensaments.

La Caterina! Es deia, la Caterina! No s'ho acabava de creure.

I llavors va pensar en la Nati, la seva dona, amb qui es va casar per inèrcia, perquè li va venir de gust, podríem dir que s'ho va trobar fet i quan se'n va adonar ja estaven casats. Se l'estimava, però més com una germana que com una amant, l'excitació que li produïa la Caterina no li havia produït mai la Nati i només de pensar d'estar al seu costat tanta estona junts, encara que fossin vestits tots dos, ja li produïa una sensació que no havia experimentat en sa vida.

Una tela de 4 x 3 metres no hi havia manera d'encabir-la dins de casa, i la Camil·la va haver de buscar un bon lloc per pintar-la.

Va pensar en la cort de les vaques, però era un espai massa fosc, només hi entrava la llum per un petit finestró que donava a la cara nord.

Finalment, optà per la galeria porticada del segon pis, ja que la del primer pis quedava molt a la vista dels veïns de la casa del davant, la de dalt, en canvi, era més ampla i els models podien quedar més a recer.

Com que estava orientada al sud-oest era ideal per rebre la llum del capvespre, que entrava fins ben endins de la sala per un gran finestral.

El Bisbat li va fer arribar els llistons del bastidor i la tela i ella va demanar ajuda al seu pare per muntar el llenç i tensor-lo. El van col·locar sobre un parell de caixes de fruita buides per alçar-lo de terra un parell de pams, amb el benentès que les treuria i recolzaria la tela a terra quan hagués de pintar la part superior.

Amb els apunts que havia fet a en Llorenç i a la Caterina, va començar a dibuixar amb el carbonet les figures sobre la tela, situar-les tal com tenia previst. Per la pomera no hi va haver cap problema als afores n'hi havia moltes i ara al juliol ja començaven a

estar les pomes formades, en dos o tres mesos ja hi hauria pomes madures amb totes les gammes d'aquells vermells de cadmi.

En el quadre preliminar, ja havia pensat en no fer aparèixer la serp, representació del dimoni. Volia fer un quadre festiu, representant el paradís abans del pecat en tota la seva esplendor, tal com ella concebia que havia de ser la vida, sense tabús, sense diferències, sense discriminacions.

Un cop situats tots els elements, va sol·licitar la presència d'en Llorenç per dibuixar-lo definitivament.

Quan va arribar, es va estranyar de no veure a la Caterina enlloc, però nerviós com estava no va gosar dir res fins al cap de mitja hora pel cap baix.

—Camil·la, no em vas dir que també havia de venir la Caterina?

—Sí, Llorenç, però encara no, tinc molta feina dibuixant-te a tu tot sol primer i després a ella tota sola. Al final quan necessiti veure com es projecta la teva ombra sobre el seu cos ja vindreu tots dos.

En Llorenç es va adonar llavors que no compartien gaire estona amb la Caterina i això li va produir una sensació de desencant. Ja s'havia fet a la idea de llargues tardes junts.

La Camil·la aprofitava les hores del capvespre per pintar les figures i les altres hores pintava el paisatge de fons, les pomeres i altres arbres fruiters que va fer aparèixer.

Com que estava a casa seva i feia molta calor, anava vestida de qualsevol manera i els ulls d'en Llorenç es movien amunt i avall pel seu cos, entrecreuant-se les mirades moltes vegades encara que ella no li pintés la cara. La Camil·la se'n va adonar, va veure cap a on dirigia les mirades i com que no volia tenir problemes amb la seva cosina, la Nati i amb l'excusa que començava a fresquejar es va anar a posar una rebequeta, no sense sentir un punt de complaença per ser objecte d'aquelles mirades lascives.

Un cop llesta la figura d'Adam, va ser el torn d'Eva. La va dibuixar amb un parell de tardes i aviat va veure que necessitava en Llorenç per marcar el caient de les ombres.

La Caterina estava radiant, l'estiu li feia profit. Tenia la pell blanca i fina d'acord amb la moda de l'època que contrastava amb la d'en Llorenç, que durant l'estiu anava a ajudar a les feines de pagès dels seus oncles i tenia els braços i el tors ben bronzejats.

La tarda sola amb la Caterina va transcórrer de manera molt diferent de la d'en Llorenç. No van parar de xerrar en tota la tarda. La Camil·la la va haver d'avisar unes quantes vegades perquè no la deixava concentrar, però la Caterina no parava.

—Com s'ho ha pres en Llorenç això d'estar tots dos aquí junts fent de model?

—I què hi diu la Nati?

—Com creus que reaccionarà quan em vegi?

—Ens hem d'agafar les mans o tocar-nos d'alguna manera?

—Durant quant de temps haurem d'estar aquí despullats tots dos?

La Camil·la no va poder més.

—Mira Caterina, ja miraré de fer-ne via, no pateixis, crec que amb una hora serà suficient.

A la Caterina li hauria agradat poder passar força estona amb en Llorenç, però no es va atrevir a deixar entreveure aquest desig i no va parlar més en tota la tarda. Van acordar que en un parell de dies ja podrien venir tots dos.

Mentrestant totes dues continuaven assistint a les sessions de brodat com si tal cosa, ningú en sabia res i no era qüestió d'aixecar la llebre.

Puntualment, a les sis de la tarda del dia acordat, es van presentar tots dos a casa la Camil·la.

Malgrat l'hora que era, aquell juliol, la calor havia augmentat i la Camil·la havia preparat un càntir d'aigua fresca per refrescar-se.

Es notava que tots dos estaven nerviosos i la Camil·la els hi va ensenyar com tenia el quadre perquè veiessin com havien de col·locar-se. I no va deixar de parlar-los, per mirar de trencar la tensió mentre es treien la roba tots dos, d'esquena l'un de l'altre.

Llavors va agafar en Llorenç i el va situar al seu lloc. La Caterina feia com si no el mirés, dissimulant, però en Llorenç no podia pas dissimular, tenia la Caterina nua allà al costat, amb aquella pell blanca i delicada, els pits turgents i durs no tenien res a veure amb els de la seva Nati. Aquella dona l'embogia, i va començar a notar una tibantor a l'entreuix que el va enrogir.

La Camil·la se'n va adonar i per dissimular va agafar la Caterina per situar-la al costat d'en Llorenç.

—Vinga, ningú sap un acudit —va dir per provar de trencar el gel, l'ambient s'havia tornat a glaçar.

—Tu Llorenç, segur que en saps algun! —afegí la Caterina amb sarcasme.

Llavors la Camil·la es va adonar que el sol encara era una mica massa alt, les ombres encara no es projectaven com ella havia previst i els hi va fer saber que li aniria bé d'esperar-se potser mitja hora més. Tant la Caterina com en Llorenç es mostraren molt disposats, tant l'un com l'altra el que volien era allargar al màxim aquell moment, i això va sorprendre la Camil·la.

—Si voleu vestir-vos una mica mentrestant... si us sentiu incòmodes...

La Caterina saltà la primera.

—Ai, no cal Camil·la. Mira, ara ja estem despullats i a més fa tanta calor que ja s'hi està bé així.

En Llorenç no va dir res, tan sols va fer un gest d'aprovació amb el cap i es va asseure al banc que hi havia a la galeria. La tibantor ja li havia disminuït, però no es tractava pas de que tornés, tot i que la Caterina no li estava posant gens fàcil, passejant amunt i avall balancejant-se, movent els malucs d'una forma que en Llorenç trobava molt excitant.

—Tinc set. —va dir ella i, agafant el càntir, va beure uns quants glops d'aigua. En parar de beure, un rajolí se li va escapar i va regalimar pel pit, baixant pel cos.

Per acabar-ho d'adobar, la Camil·la duia un vestit molt vaporós que segons com li venia la llum li transparentava tota la seva anatomia, que tot i no ser com la de la Caterina, tenia la figura d'una noia jove.

Tot això situat en un ambient ultracatólic de principis del segle XX era gairebé surrealista i per un xicot com en Llorenç, li era molt difícil d'assimilar.

Ell havia estat criat en la fe cristiana més estricta i el sexe era un tabú del qual no se'n podia parlar; les dones servien per tenir fills i criar-los.

L'estat d'excitació al qual estava arribant era inèdit per a ell. No havia tingut mai l'ocasió de haver-se de controlar d'una pulsio tan extrema com aquella. Amb la Nati, no havia sentit mai aquest estat d'embriaguesa sexual, feien l'amor mecànicament fruit d'un desig fugaç i espontani.

Passada la mitja hora, i amb el sol que ja projectava les ombres al seu lloc, la Camil·la es va posar a la feina ràpidament, el sol baixava molt de pressa i les ombres s'allargaven sense parar. En Llorenç, feia com si hagués de vigilar que les ombres no es moguessin de lloc i així podia mirar el pit turgent de la Caterina, el seu ventre, el melic, i imaginar el que hi havia sota aquelles calces noves que s'havia posat per a l'ocasió. La Caterina també feia com si hagués de vigilar de conservar la distància amb en Llorenç per tal que les ombres no es moguessin i així feia curtes llambregades sobre el cos del noi i els seus calçotets. En adonar-se de la inflor que s'hi estava produint no va poder aguantar més i va esclafir en una rialla.

La Camil·la, prou va entendre de què reia i va intentar desviar l'atenció.

—Que potser aquesta estora et fa pessigolles als peus? Vols que te la canviï?

—No, no és això Camil·la, és que pensava en la cara que faria mossèn Maurici si li expliqués això en el confessional.

—Tots tres van esclatar a riure, cosa que va destensar la situació.

—Tu Llorenç, t'aniràs a confessar d'això? —la Caterina sabia de quina família venia i el va punxar per intranquil·litzar-lo.

—Creus que estem cometent un pecat. —el seguia burxant.

Ell coneixia perfectament els manaments de la llei de Déu i tota la doctrina.

—Caterina, un dels manaments diu que no desitjaràs la dona d'un altre.

—Però cap manament diu que no puguis fer de model. —va dir la Camil·la.

—A més, no has de patir Llorenç, nosaltres encara no som dones de ningú. Però... amb això, ens estàs dient que ens desitges? A quina de les dues? O, a totes dues? Ha, ha, ha.

La Caterina no deixava de burxar-lo i això va fer augmentar encara més la libido d'en Llorenç.

La Camil·la va decidir tallar la conversa preveient un final desagradable, i una vegada situat el més important, la va dir a la Caterina que ja podia marxar i que mentrestant, miraria de refer els peus d'en Llorenç que no li acabaven d'agradar.

La Caterina se'n va anar de mala gana, perquè hi havia agafat gust, i amb ella fora de la casa i la llum rasant cada vegada més vermellova de l'astre rei entrant baix, en Llorenç no deixava de mirar, i d'imaginar, el cos de la Camil·la a través del seu vestit vaporós.

Com que ella estava a contrallum, el sol vermellós se li escolava a través de la roba i li projectava el seu cos com una mena d'ombra xinesa, que combinada amb la seva imaginació, li provocava unes sensacions meravelloses, un desig infinit de possessió, una necessitat vital, que com a home mai havia sentit, i que creient-se amo i senyor de la situació, no estava disposat a deixar passar de llarg.